

propuštěny ze zástavního závazku, čili nic. Rekursní soud zjišťuje, že na základě shora uvedených listin, jichž opisy byly obstarány ze sbírky listin pozemkové knihy, jest dokázáno, že Václav Sch. propustil shora uvedené čtyry sedminy podílů ze zástavního závazku. To souhlasí i s tím, že Václav Sch. ve spisech E V 1126/23 ve svých stížnostech výslovně uvádí, že propustil shora uvedené čtyry sedminy podílů ze zástavního závazku. Následkem toho omezil úvěrní ústav svůj náhradní nárok ve spisech E V 1126/23 na ostatní tři sedminy podílů a žádal náhradní nárok jen ze sedminy podílu Anny N-ové, na které se Václav Sch. nehojil. Ježto se z těchto důvodů i Václav Sch., i úvěrní ústav nemohli náhradním nárokem hojiti ze čtyř sedmin podílů nevydražených, nebyla stěžovatelka stížena uplatňováním práva zástavního Václavem Sch-em a úvěrním ústavem do nevydražených čtyř sedmin podílů. Náhradní nárok podle § 222 ex. ř. není tudíž opodstatněn, ježto čtyři sedminy podílů neručily za pohledávku Václava Sch-a simultáně.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs jest podle § 239 třetí odstavec ex. ř. přípustný, ale není důvodný. Sama rekurentka uznává, že přiznání náhradního nároku po rozumu § 222 ex. ř. předpokládá, že pohledávka věřitele z dražebního výtěžku nepoměrně uspokojeného v čase dražby ještě vážne na nemovitostech, pokud se týče na podílech nemovitostí neprodaných, ale marně snaží se dolíčiti, že tomu vsutku tak bylo. Stačí v této příčině odkázati k tomu, co zjistil rekursní soud z kvitancí a prohlášení o výmazu v napadeném usnesení blíže označených a z exekučního spisu E V 1126/23. Z toho správně vyvodil rekursní soud, jak sluší rozuměti knihovním zápisům pod pol. čís. 100, 103 a 108 knihovní vložky čís. 362. Je-li tomu tak, byla pohledávka Václava Sch-a, pokud vážla na neprodaných čtyřech sedminách nemovitosti vložka čís. 362 knihovně vymazána již před dražbou, a byl tudíž stěžovatelčin návrh na přiznání náhradního nároku zamítnut právem. Že Václav Sch. svou vůli jasněji neprojevil úmyslně, nebylo v prvé stolici tvrzeno (posudek bývalého nejvyššího soudu vídeňského k § 520 c. ř. s. bod 3), a, že úvěrní ústav omezil svůj náhradní nárok jen na ostatní tři sedminy nemovitosti a žádal náhradní nárok jen z jedné sedminy Anny N-ové, třebas by to pokládala rekurentka pro sebe za bezvýznamné, svědčí přece jen o tom, že nižší soudy zápisům, o něž jde, rozuměly správně.

Čís. 8809.

Do usnesení rekursního soudu, jímž bylo zrušeno usnesení prvního soudu, pověřivší notáře odhadem, a prvnímu soudu uloženo, by provedl odhad sám, není notář oprávněn si stěžovati.

(Rozh. ze dne 21. března 1929, R I 130/29.)

Notář V. byl pověřen soudem první stolice, by provedl odhad k vůli vyměření dávky z přírůstku hodnoty. Rekursní soud zrušil usnesení prvního soudu a uložil mu, by provedl odhad sám.

Nejvyšší soud odmítl dovolací recurs notáře.

Důvody:

Stěžovatel byl okresním soudem pověřen, by provedl soudní odhad nemovitostí podle § 270 nesp. říz. a § 183 not. ř. ze dne 21. května 1855, čís. 94 ř. zák. jako soudní komisař, při čemž podle § 186 téhož řádu bylo se mu řídití předpisy platnými pro soudy. Takovýmto pověřením nenabývá notář soukromého práva na provedení odhadu, k jehož ochraně by mohl nastoupiti stížností podle § 9 nesp. říz., aniž stává se účastníkem odhadního řízení, o jehož zájmech a právech by bylo rozhodováno. Proto jest recurs notáře do usnesení rekursního soudu, jímž mu bylo provedení odhadu odňato, stejně nepřipustný, jako by byl recurs soudního úředníka, jemuž bude po rozhodnutí rekursního soudu odhad provésti místo notáře.

Čís. 8810.

O zvýšení výživného pro nezl. manželské dítě, bydlící v Německu, proti otci, bydlícímu v tuzemsku, jest rozhodnouti v nesporném řízení.

Jsou-li manželský otec, bydlící v tuzemsku, i nezletilé manželské dítě, bydlící v Německu, příslušníky republiky Německé, a byl-li rodinný poměr založen v říši Německé, jest pro rozhodnutí o zvýšení výživného použití předpisů hmotného práva říšskoněmeckého.

Podle § 1606 něm. obč. zák. předchází vyživovací povinnost manželského otce před povinností matčinou.

(Rozh. ze dne 21. března 1929, R I 137/29.)

Nezletilá dcera, bydlící v Drážďanech, domáhala se v tuzemsku v nesporném řízení zvýšení výživného na manželském otci, příslušníku říšskoněmeckém, bydlícím v tuzemsku. Soud první stolice zvýšil výživné na 300 Kč měsíčně, rekursní soud k rekursu opatrovníka dítěte zvýšil výživné na 400 Kč měsíčně, rekursu manželského otce nevyhověl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu otcovu.

Důvody:

Bezdůvodnou jest především výtku, že nižší soudy nebyly oprávněny v nesporném řízení rozhodnouti o zvýšení výživného pro nezletilou dceru stěžovatelovu. Podle čl. 1 smlouvy sjednané mezi Československou republikou a říší Německou o ochraně právní a právní pomoci ve věcech občanských čís. 130 sb. z. a n. z roku 1924, požívají příslušníci říše